

- (2) И наистина въ какво *можеше* да мя пол-  
зува силата на рацѣтъ имъ  
Отъ които крѣпостта е исчезнала?
- (3) Отъ вѣманіе и гладъ бѣха пострадали:  
Бѣгахъ въ безводна земя, тъмна, пуста, и  
опустошена;
- (4) И между хвръстията кѣсаха слѣзѣ,  
И коренетѣ на смерчията за своя хра-  
на.
- (5) Бѣха испадени измежду *человѣцитѣ*:  
Викахъ върхъ тѣхъ като върхъ крадци.
- (6) Живѣеха въ стрѣминитѣ на дебритѣ,  
Въ дупкитѣ на земята и на канаритѣ.
- (7) Ревѣха между хвръстията:  
Подъ тръннитѣ се събараха:
- (8) Безумни и бесечни,  
Изгонени бидоха изъ земята.
- (9) А сега азъ имъ съмъ пѣснь,  
Още имъ съмъ и прѣговорка.
- (10) Гнусятъ се отъ мене, отдалечаватъ се  
отъ мене,  
И не се свѣнѣятъ бѣда плюютъ на лице-  
то ми.
- (11) Понеже *Богъ* е съсила прѣимуществомъ  
ми и мя смири,  
Хвърлихъ и тѣ уздата прѣдъ мене.
- (12) Отъ десно ставатъ щенетата,  
Таскатъ нозѣтъ ми,  
И приготвятъ противъ мене пагубнитѣ  
си пѣтища.
- (13) Развалятъ патѣтъ ми,  
Умножаватъ злощастіето ми:  
Нѣма за мене помощникъ противъ тѣхъ.
- (14) Идѣтъ като прѣзъ широкъ проломъ, ка-  
то силно наводнение:  
Подъ развалинитѣ нападатъ върхъ мене.
- (15) Обърнахъ се ужаси върхъ мене:  
Гонятъ душата ми като вѣтръ;  
И благополучието ми прѣмѣнява като  
облакъ.
- (16) И сега душата ми се излѣ въ мене:  
Скърбни дни ми постигнаха.
- (17) Прѣзъ нощта коститѣ ми се прониз-  
ватъ въ мене,  
И жилищѣтъ ми не си почитватъ.
- (18) Отъ върлата сила на *болестта* ми из-  
мѣни се дрехата ми.  
Стѣга мя както ошійникѣтъ на хи-  
тонѣтъ ми.
- (19) Хвърли мя въ калѣта;  
И заприличахъ на прѣстъ и на прахъ.
- (20) Викамъ къмъ тебе, и не ми отговаряш:  
Стожъ, и не поглеждашъ къмъ мене.
- (21) Обърнахъ си се жестоко къмъ мене:  
Съ крѣпката си рака ми враждувашъ:
- (22) Дигащъ мя, въскачашъ мя на вѣтрѣтъ,  
И стонявашъ мя до сущѣ.
- (23) Знаемъ наистина че ще мя докарашъ до  
смерть  
И азъ домѣтъ оспрѣдѣлениитѣ за всякой  
живъ;
- (24) Но Той нѣма да простре рака въ раз-  
валинитѣ  
Ако викашъ когато погубя.
- (25) Не плакахъ ли азъ за оногось кой-  
то бѣ азъ жестокиятъ дни?  
И не се ли оскърби душата ми за си-  
ромаха?
- (26) Когато очаквахъ доброто, тогавъ дойде  
злото;  
И когато очаквахъ видѣлината, тогавъ  
дойде тъмнината.
- (27) Чрѣвата ми възвръха и не си почивахъ:  
Скърбни дни мя стгнаха.
- (28) Ходихъ почернѣлъ, не отъ слѣнце:  
Станахъ, викахъ въ събрание.
- (29) Станахъ братъ на чакалитѣ  
И другаръ на камилонтицѣтъ.
- (30) Кожата ми почернѣ на мене,  
И коститѣ ми изгорѣха отъ пламене-  
ние;
- (31) И китарата ми се измѣни въ ридание,  
И свирката ми въ гласъ на плачуци.

## ГЛАВА 31.

Направихъ заветъ съ очитѣ си;

И какъ бихъ помислилъ на дѣвица?

(2) И бѣкакъ дѣлъ има отъ Бога отъ  
горѣ?

а Гл. 17; 6. Псал. 35; 15. 69; 12.

Плачь 3; 14, 63.

б Числа 12; 14.

Втор. 25; 9. Иса. 50; 6. Мат. 26; 67.

27; 30.

в Виж. Гл. 12; 18.

г Гл. 19; 12.

д Псал. 42; 4.

е Или, мажкитѣ ми не

прѣставатъ.

ж Евр. 9; 27.

з Псал. 35; 13, 14.

Рим. 12; 15.

и Евр. 8; 15.

к Псал. 38; 6, 42; 9.

43; 2.

л Псал. 102; 6.

м Мих. 1; 8.

н Псал. 119; 83.

Плачь 4; 8. 5; 10.

о Псал. 102; 3.

—

п Мат. 5; 28.

р Гл. 20; 29.

27; 13.